

254 Erkeren maji 27. 1865
9.

Pälyamunka.

III-ik 8k.

d.) Trinji.

- Nölliöi elbenelös. -

Selige:

"Vierd a höst, ha halni kell,
"Nom rettey ontani."
Gany.

I.

„Látván a nagy nyomatást s
105 kötelesség alatt öfresskivének“
Coerei M. hirt.

Bucsurik már a nap hegyek telejétől,
Elesse szálló felhők vándor seregétől,
Liggráb varosának magasló tornyától,
Vitéz királyi Péter nyitott ablakától.
Legtöbb csókot hint a felhők seregére:
Astan kenyigoronik tenger fenekére.

Amint legutolsó sugára végképen
Elhagyja a földet, helyébe az égen

An igrok lovagja: tündöklő hold lepett,
 Erüsttel vona be a mészre vidéket,
 És hogy ne egyedül jujon nagy ujjába:
 Milliónyj villag lepett a nyomába.

Virág öléből a szellő is felkele
 S titkos sohajtás kint útra megyen vele.
 Amde virág ölet nem airt hagyja el,
 Hogy a holddal tartson lassú lépésekkel;
 Hanem ariszt felt ö gorsan lenyő szárnyára,
 Hogy sietve szálljon Tringyi ablakára.

Ide se airt jött, hogy artan megálljon,
 Vagy hogy Katarina hű költőre szálljon:
 Akért jött sietve Tringyi ablakára,
 Hogy reá szállharson sohajtó aytára -
 S felkapva sohaját lenye szárnyaira,
 Szálljon, mepre szálljon, art ök tudjáté hova.

Nyitott ablakánál sohajt Tringyi, a bán -
 Pedig sohajtásra nincs is oka talán?!

Hise ott ül jó neje, szép Katarinája -
 Nerven: mint szeméreg kis Keseritája;
 Szélid kis tubica nyugszik az ölében,
 Alttól dandogos s elringatja széken.

Melyt anyai szemét fordítja fiára,
 Ha végig tekinti, olyan büszke rája! -
 Itt van neki minden kímise, gardagsága,
 Szívének öröme, földi mennyország.
 S ha így együtt látja mind, a tükör felet:
 Oh ez irzelemnek nem tud airt nevet! -

De Tringyi Péter melyt nem ügyel mindenne
 Elfordul és kimer: art hű tudni merre?!
 Tán hulló villagok sebes elttünése,
 Vagy a nagy üstökös látása, nézése?! -
 Csoda jelenségek valának aréjen...*
 Erre semmi gondja, - mind látra már rején.

Méggy nagy türes orolop, mint igő emberek -
 Látra már ö' art is, minden nem uydolog.

* Cserei M.

Véres fénykarikák, mint nap- s holdudvarra,
 Hegyfelőkön felhők csatári tabora -
 Amint egymás ellen rologva rohannak,
 Esőre jelentése van ennek s annak:
 „Törökök dulasá,
 Magyarok omlásá
 Gyenge hajtonok
 Apronyok sirása.“

Nem azért fordult el, hogy ereket nézre
 Salmellodásával féklmel tetérre
 Katherinájának... egy sokaj, egy könnyü...
 - Hely, ott elrejttem meg sem ottan könnyü...
 E két kölcsönös vendég elrejtése
 Csak könnyü Péter mérmé megpuse ségyle?

Amint vípra fordult nyitott ablakból,
 Utúntek a felhők magas homlokairól,
 A felhő sokaját a felhő elvitte,
 Négy piros aráról könnyel letörtötte,
 Háborzó fűvenek leintlapult aja -
 Szóráman telintett jótél peme párja.

Imhogy síolni akart; de Katherinája
 Ebben megelőzte; picing piros sája
 Apró öömöket cseveg, Péterének
 Miként párja felott a feleritlenek,
 Mely meg jammil sem tud arról, mit ama sejt,
 Hogy titkos után a vávár nékik lórt ejt.

„Tudod-e meg, Péter, - jut-e meg epeibe,
 Midőn legelőfir látnál eltedde?...
 Istenem, istenem! az idő hogy eljárt,
 Nem is gondolnám, hogy annak tíz éve már...
 Micsiny gyermekéink majd fején felnőnek,
 A jó isten veől senn hágyával ökel! -

Én majd kis Veronkám megtanítom népen:
 Miként kell ülni a himző-varrósielen,
 Smükép kell szeretni azt az édes anyát,
 Mely mindnyajunk anyja, - azt az édes harát...
 Te meg gyermekedből képez az igaz magyarod,
 Ki, miként azt ott... vege, ságya a tart...“

Lögytanak a falon elhunyó vitéz öfök,
 Véres viadalban dúson vörredt hősök;

Oh van Függetvárnok his védelmezője -
 Színdráma vesztének nyílenkelője;
 Kinek egy kereben kard - s a nyíllalban kard,
 Ki két kézzel harcolt, - ott nyugylik már eland.

Színját ez néma s rozsdás az őpi kard
 Pörög füstöt átok fosta meg a magyart.
 - Ha a füstben nyugvók föltámadhatnának:
 Hisz őrni fivőket: öröm-e vagy bánat?
 Mokoló füstből ha föltámadnának,
 Földetnák mindegyik kardját önfivőnek..

Ereket mutatott a nő is fölytata:
 „Miképpen, Tringyi, egyperre komorra?”
 De Tringyi hallgatott, - „elég ha én tudom,”
 - Gondolá-magában - „minék tovább adnom?”
 Majd meglátta egykor, talán nem félén!
 Ki tudja, hogy telke mely vidéken jár!

„Sima homlokára szállt egy főtét madár,
 Fekete párnájával be is borított már;
 Sötét máris, s bá... enged őt elünnöm,
 Boris csókolatára forró csókolat túrnóm.”

Soda finomult, kapott fénynek vállára
 Forró csókolat túrnóm boris homlokára.

A Balaton tükre, hogyha bír rajtalon:
 Ki tudja: nem rajtolt s háborog-e alant?
 Akéért, hogy megölyög Tringyi Péter ana
 Belsőjében forrhat bánat dülő harc!
 Haj, négy dълга fivőket már valami féreg -
 Felmérte belsőt a képrű méreg..

„Promonit ost némi, mitker mindenfelől
 Ellenséget látni mind kívül, mind belül,
 Két hatalmas ur áll utunk elejébe
 S hárd egyike mult, másika a jövő fejébe?
 S akár harora kelnek, akár megbékélnek
 Reserüjét isszruk mindenkor a lenek! *

Ereket gondola, de nem mondí Tringyi;
 Mert a bánatol ő néma fókta túrní..
 A konfici bí hegyes saskörmevel
 Csakdi öröme galambjait üri el..
 Bár mitkint próbálja e fókát madarat
 Elünni hü neje, azért csak ott mand.

* Csásár a török s németre.

II.

„Köpmán tanáisköziás után praktikákhoz
nyulának. Forstál páteret, kinek Trinyi-
nél nagy confidentiája vala, kibérlék -
s kezeslák nyugalgyáft libiról. - Berei.

Anna Katarina, én gyönyörűségem,
Tök megfolygó napos nerséttél már nekem,-
Törágod boldogid, herelmed mig jobban
Toglak is peretni eltemben, fromban.
Trinyi néma fejét a halk esendénegnek
Sava hatalmával e képen töré meg.

Bár hallgatott volna! de folytata havát,
Tgy furién tovább is a berei fonalát:
De én nem uak téged peretlek, megvallom
Van nedem kivüle mig egy meggalambom;

E galambomat megföldöklö sas tépi -
Tay, de keserűes ard nagy mepsiről némi...

Mind a fima tútrón, vagy fényes aiebon
Hitelen lehetés a fényre borít von:
Megláték atépen, hogy öröm helyébe
Kátharina arcan elborulás lépe;-
Komoly vala a fió: hay, tek rofirul esék,
Mint egy ödöklö tör nyilatatta át fivét.

A kit egy peretk telkinek mélyéből:
Tör, márnak is juttat fivé fordalméből;
A kiöl ard hitte, hogy csak ^{az} mékő nyja,-
Herelme sugárit, ime más is kappá.
Elfogidik fivé s a keserü bánat
Eyrin pemeibe mag nem könyel árspl.

De amint folytatja Trinyije bereiét:
A kiént éris egyre könnyekhátrai fivét.
„A kit én peretk mint téged, vagy jobban -
Tfogok is peretni mig eltem kilelben,-
A kiént ar ölyük, a fások esatárnak
Ar én galambomat nevorik - harának.

Mint reperfelt a nő fiú örömebe:

Midőn beléérték Zimjije fémbe,

Melyből a perellem kétfős lánysugara
Lovelett, egyik rá, másik a hazára;

Midőn oda bókult dobogó kellére

A kétfős perellem lánzó helyére. --

A mint így végerő favát Zimji, a bé:

Lavú kúrogatás hallatszik aytajan.

Föltámul az asztó s talpny feketébe

Ölörkövölt päter leérett elébe.

„A mi unok Jépus Kristus dicsegetések -

Kívánok fivemből üdvösséges estél!”

Megismerő Zimji favót aronnal.

„Isten hozott, verek Marcus päter Forstál!”

Működött s huzlonga frontelen a barát
S képen hallata édes mézes favát:

Ömlő, hogy láttak egészében tejed

Kicsiny gyermekend és pep feleséged.

Nem talállok sehol olyan boldogságot
Mint nálad, jőzám bár székes e világot...

Ar egész mennyország mögözz le rád,

Midőn feléd tekint kedves Katarinád,

S ha előttem látom fiadat, szánódal.

Mintha látnám ott fen a kis angyalokat...

Becületben állott Zimjinél a barát

Föl is kereste ez több ízben udvarát;

El-elpanaszolák gyakorta egymásnak:

„Mily gonosz folyása vagyon a világnak;

Miklis idejében mind másképen vala...

Golyó-e vagy vadkan?!... behár, hogy elhala!...”

„Nyugodjék békével!” - mond a päter végre

Emelven fémait kegyesen az égre.

Bécselt szemem így látszik mitént ha

A megindulásnak könyűje ragyogna.

Vannak igaz gyöngyök, vannak hamisak is;

Nehéz megismerni, hogy melyik a hamis.

Latta őt a bécsi udvar is gyakorta,

Magyar főurakról a híreket hordta.

„Mind ellened fornak, hatalmas csapárom -
 Meg kell öked törni, meg kell minden áron;
 Madaroy, Tittenbach, Bönis és Franzen
 Mind fornak, - legfőképp Trinyi Péter, a bán.“

Gonosz volt a nyelve, kere, fíve, hája;
 Feketébb volt telke, mint reverendája.

Elburdolt palástja a kétszíniségnek

Takaró csontjait kisserédt testének.

S Trinyi nemes telke hogy nem ismerk gyereit

Bánatos fiúéhez egyenes volt az út.

Törve volt az udvar fok gonosz fejekkel,
 Nék diákedhetek a legfőbb helyekkel;

A kik tudták jólni ides nyüzassággal,

De fíveik rakók, telkek álmodással.

Péter Forstal telke elég olcsó vata

Hogy Trinyi Pétert is megejték általa.

Arányos fiúének fondor gondolatait

Öprepedvén, imígy keríté egya páciát:

Hatalmas csapárunk eleitől fogva

Viter öföldnek mindig pártját fogta.

Meg pinten ismerien pántalan érdemed
 Nyabb jöteleményd okajt adni nekéd.*

Tudja azt Leopold, hogy viteri karod

A karmerején fok győrelmet aratott;

Tord, Karniola, honnan a törököd

Küired, nevednek koronát örökölt !..

Oh de azt is tudja - mond fígva a barát -

Hogy te társaidal megejtetd udvarát.“

„Megörööm? - mond Trinyi nagy dolgotól este,

S hallgató mejece egy pillantást estve,

Magyobb sértés tán az, hogy szabadságunkod

Déljáb is tiporják idegen fejszák,

És ha egy föl fölünk, már az fértés náluk?!

En az igazságtól soha meg nem válok!“

Madaroy levelét a király kerébe

Adták, nem jutott az Tittenbachos, Groube.

Mindent tudnak, Trinyi: öpresteküvötek!

Panaisos usaknál ez halálos vötek.

De Leopold király mindent elfeledett,

A megejtökenekre sötét fátyoll vetett. —

* Coerei.

Erinyi nemán állott, mind a fázatos uer,
 Mit a rigó ihtar a porta le nem ver,
 Mint a fivatagnak búske oroslánja,
 Ellenél nyugodtan néri és bevirja.
 Gyáva félszemnek fevítő ízeleme
 Nem ravanya őt meg, - nyugodtan ver keble.

„ Ezt üzeni néked általam a király:
 A te hűségében erutinnra megyél...
 Péter a Jeruszt hogy háromszor tagadta,
 Arét kegyelmébe újra befogadta;
 Sőt az apostolok fejedelmévé tette:
 Így jutalmos léged Leopótv kegyelme.

Ime, én ugyanat feltartva az égbe -
 Esküszöm a pentek minden kegyelmére:
 Így füll; de keressül a fiadat kéri;
 Ne féltsd! vepédelom hárszalát sem éri -
 Sőt tenmagadat is nagy örömmel elvir
 Amint megfért hű fiát ismét keblére rár. ⁶⁶

Erinyi hitelt adott a páter fának,
 Nem hívén, hogy ezret ártand önmagának;

Haj, med ellenjéji nagy kammal valónak
 Király udvarában Erinyi Péter bűnnek;
 Kik, mind verpompuzó tigrisek, hiennak
 Magyar főuraknak vértökét pompuzarok.

„ Esküvel állita, hogy mindent elfelejt
 S Erinyi-becsületen piszkod, feltud nem ejs.
 Vannak törvényeink, ha tán bűnös vagyok,
 Ha bűnösök volnánk: itéljenek azok.
 Szem a királyi fő, az eften hatalmas
 Nem fog tán lejjel a nagy csáphán fas! ^{*)}

Égy pillantást vetett a páter homébe,
 Égy máfik koprabat hírséges nejebe,
 Legkoprabbat vetett növendéké fiájára,
 Kik emmiat elboerát fog hírséges utjára.
 Vigyed hát megaddal, páter, és királyom
 Udorotó nevemben, s mond kegyelmét várom.

Gyenge kis nefeleto, ha könyörtelen kis
 Lelón bimbóját: bánatában elvir.
 Katanina keblén bimbó volt a fijo
 Sietes e világot de hogy ánni oda.

* Erinyi fának kezeivel.

Nem adom, nem adom! az ég perelmére
Vagy inkább magamat a firtak felébe!

„En is elmegyek hát veled, Katarinám!
Ne félts te bennünket! bírád moment rém!
Nyugodni a napot bíretek kopronja
Kétser lánys, és mi itthon lépünk úpra.
- Oh hogy a valóság, az ifjú reménynek
mofolygó képét oly sötétre festé meg! - -

Amint felkelt a nap, ment koproni útjára
Förö örökös nyomra neje homlokára.
„Siess férjem, Irinyi, - ne hagyd fóká várnom! -
Oh bír el je' mennél.. oly kimerő sejtés nyom! -“
„Irinyi vípradirekt meggyeped rája -
Tán hogy kebelébe örökre berája! - - - -

- - Vette utja Irinyit lombos erdők körött,
Mindnyugt lomb mögé kis mávár reptörött.
Mi sug baj hangolat kis mávár fricének?
Tán a perelentől oly bajló arének!
A dalos mávárkák tán art renyék neki:
Fordulj meg, tén vípra, ne menj oda, Irinyi! -

Thajd sziklás bének hást kanyarodik ar ut,
Alattok a völgyben - csörgö kis patak fut;
Aganvos sarvasok, gyors lejtésű örek
Erdő köréből inni ide jönnek -
S bírtos fekhelyökre ugy sötnek vípra,
Tán erek is mondják; fordulj Irinyi vípra!“

Végre lombos erdő, patak, firkás bének
Lassan, egymás után tova-továtünnnek.
Nijid mofolygó roma, tarka virágos rét,
Tul rajta az odon Bécs lattata' képét.
Bécsöt' lanyha fellö lengett arra delnek:
„Fordulj te is vípra, ne menj oda, kérék!“

De nem fordult vípra, Bécsnek hátirához
El is értek immár, a Duna partjához;
Meglátá habjait a pöke Dunának;
Csvegö habjai vaj, mid susogának!!
Csvegö habjai tán art sugták neki
„Fordulj meg - legalább pillants vípra, Irinyi!“

~~De nem fordult vípra~~

Vépra fe' pillantott.. Bécsnek kapujához

Elérték, sonnan a király udvarához...

Némek tanácsosok fogadták öl pépen,

Örültek, hogy megjött, - hoy vartak már régen..

"Hád rötyök, merre van kegyelmes csapárom?"

- A poroláb kulcsa csillogott a rárora.

"Vegyetek hozzá, hád jólhassak má' véle!"

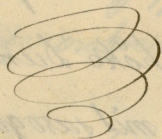
"Jőj hát hamar, Linyi, jőj fiess etébe." -

Föltárult az ajtó, - Linyi meg belépett,

Hallott maga után ily forma beszédet:

"Jó helyen vagy, Linyi, jó helyen igazán!"

- Csillogott a retesz börtöne ajtaján. -

III.

"Leopold könyves való, de mindazonáltal
subscribál." Cseré M.

Felhő sátorából a nap már kitépett,

Viláman kőszínt a mepsre ideket.

Karmatos virágok fényben ragyogának

I kitártak keblöket a napsugarának;

A kik messzeségben fűt, fűt az egyke

Védám pacsirtáknak hallatszik ének.

Fölköltik dalokkal a többi társakat -

Es versenyt dalolnak, ki fűt, ki meg alant..

Tótét kalitkában fogva tartott madár

Legalább dalával kint a szabadban jár.

Oh mily jó helyre: ki a messzeségbe

Röpülni szabadon, föl a magas égbe!

Mily öröm lehetne vitéz nagy uraknak,
 Ha morónák: börtönöd hagyó el, menj, szabad vagy! -
 Hly, sötét a börtön, mely annak feneké,
 Hisz őket becsuká, gonosz volt a kere.
 Tittenbach, Nádasdy, Boris és Franzeján
 Trinyrvel sokaftnak a börtön ablakán.

Mepore elhall lakkok, mint a béri folyón
 Túl a két hegyeken, túl a rómaságon;
 Hisz ölyg vesztébe, a kedves ölére,
 Az ottthon hagyókat barátos sívőre.
 „Ne vigyátok minket kora kőveseink,
 Mely börtön fenekén tartnak kőneink.”

A társasos urak halobá keríték
 A beteg hársának mind javát, mind színet.
 Tanácsot tartanak itéletet hoztak:
 „Mindem jószágait helyjeltkőbostálnak,
 Előter kere alatt fejöket elvételik.”
 Leopold császárhoz aláírni vepik.

Loblovicz ar inást kerébe is vette.
 Császár arztalára immár le is tette.

Óbapa Leopold, - mind két kere remeg,
 Síve elfogódik, kinyújja megered;
 „Nem inom, nem teher... nem ongyeri frivem...
 Vigyéték er inást, vigyéték életem!”

„Uram, ha nem inod, trónod elvesítéd,
 Kétszerez borúval rohamnak ongyer feléd...
 Király, ezt inni kell... legyen ongyeri frivem,
 Nesze fogd a tollat, - ne remegjen kered.”
 „Ja tollat Loblovicz a kerébe nyomja -
 „Nem inom, nem teher...” - Es messze eldobja.

Telfesszi Loblovicz süpra kirbe adja,
 Leopold remegve mégis elfogadja,
 Mégis aláírja vesztető kerekkel,
 Bár minden botúját kinyói mossák el.
 „Hogy én nem akartam, ar iston is látja -
 Nem engem, de téged fíjt egykőron atka!”

Thidör így megírva a foglyoknak vermet,
 Elhagyja Loblovicz a királynak termét.
 Apefett a frive esalan örömében
 S utjában megpölit egy pátet ily képen:

Méj pater, gyónitand meg mind a kedvöl ott lent,
Mond, hogy kegyelem jár telkeiknek ott fent.

Együtt buszkodik tringyi fogorával,
Az ifjú, a deli fogoly Franzejánnal.
Cikvogy az ajtó, cikvogy a zárga.
Haj, ki lép be azon, mindenyjé egy vésza?
Tán öröm hirtöke szabadulást hozó,
Vagy véres pallossal a fekete bakó?!

- 3 -

IV.

„Hallán ezt Szecsenyi György, berohan
a királyhoz s követeli, hogy a fentem-
ciál vonna vifra.” Cseri M.

Nyit szárnycson röpült a rose hir porteszt,
Imegsebre nyit gyánánt a honfiak rivét.
Nagy unok fogságát hallak völgyek bértek -
Leyelébb meghallá Szecsenyi György, örfek.
Meyrimül is fot ciássár udváraba -
„hagy a veszedelm: hudd hágotk nyokára!”

Nyit repütesenél sebesebb lépése:
Segélyével mégis - havitalan - elkése.
A halálos végrés alá van már írva,
Leopold könyvetöl tele is van írva... -
Mendörögő rivatar, mely nem ismer gátot,
Mivön fölforgalpa az egész világot,

Megsebrell oroszán végső unaglasa,
Melynek mérföldekre hallik ontilása.

Nem... nem szótart s megsebzett oroslán
 Mely bánatú honfi volt a főpap úrján.
 A nagy fájdalomnak haborgó hulláma
 Szívet mint egy székát ide s törvénnyel.

Berohan keményen a császár termébe,
 Sikriárió femekkel állott meg előtte;
 Szemrehányván tettét tanácsos uraknak,
 Megnyitá ajkaid dorgáló szavaknak. -
 „Nem rettegse, te király, isten haragjától -
 s ti tanácsos urak mielő' bosszújától? -

Ar' ártatlanoknak ha kiömlik vére
 Bosszút kív' s felkiált a büntető égre! -
 A tanácsos urak egymásra terintnek,
 Ki hívta ezt ide? - és titkosan intnek. -
 Leopold kebleben megindulást érezt:
 Nincs hűbna, ne is pöl, szent atyám, már többet.

Haragját égés or' éreketk orcája
 Felve terintett föl a császár reája,
 Felemelé kerét a büntető égre
 Így föl a királynak dörgő hangon végre.

„Szavadott volna hi er' átkozott kerem,
 Midőn felségedet királynak folkentem! -“

Es nagy bisuttában szömlélül elmégyen,
 „Ar' Ur' így akarta, - ámen és így legyen! -“
 Ar' Ur' akaratján lelket megnyugtatja,
 Csendes bánattá lesz sive indulatja,
 Hirtelen elmulo, mint villám a harag -
 De néma bánata a füz, megmarad. - -

Király fine előtt sokan rimámkodnak:
 Reggelmezz, királyom, ártatlan raboknak,
 Bosszút finek el, had' védjék magokat -
 Ne ikélj halálra ártatlan rabokat. -
 Hűbna! háptalan már minden eszedes:
 Alá van már irva a halálos végzés. -

Seberen fáll a rosz, - merd gyof' annak taba,
 A jó hír csigaként máfite csak nyomába -
 Gyofan fut forte-pét of' egész világra
 Csak Katharinátor nem ért el még taba. -

Erdve számlója már a hetedik napod;
„Istenem, holnap jó - vagy levelet kapok!”

Mint kis munkás méhe a virágos réten
A méridőreget őpresévi fejen:

Akiéd Katharina a napok örömeit

Őpresévi mind, mit megijtozt az elmúlt hét.

„Júdot-e mi történi, míg te oda valed?!”

I frövében olyan sok elmondandót talal.

„Jez csak le a kertbe, név: minden virágom

Kívülről egyperre harmatos hazatalon;

Csak e halvány róssa, melyet egy percztel
Heródot el -- talon, hogy oly sokáig képele...

Név: öröös galambunk tengerekre röpiül -

Mindny fehéritám meg egy goncz őtörtül!”

Ei eseez mindenül, csak magánul hallgat -
Nem mondja, hogy mennyit jótátozt az alatt.

„Csakhogy már megjöttel a fiával épen -

Jez ide, - jez ide... nem látalak régen!”

I juttat öröket bőven, juttat mind kétkövek -

Istenem, istenem! - hogyha majd megjőnek!

Lenyugofnik a nap terhes felhők mögje,-

De Trinyi méyfe jó lágy karjai köre.

Hetekper nyugodok le uróta a nap;

De Trinyi méyfe jó, haj csak levelet kap...

Fekete a peried! ... jaj mi kedet benne.

Jár valami gyöze hir?! ... jaj, csak az ne kene! -

V.

„Annai hűségünknek az-e a jutalma,
hogy gyökereftől kivágattakunk-
sionnal fenelt jászintikkal üvegnek
tüllörnek? - Trinyi Péter.

Csikergo a reter Trinyinek történetén -
A gyöntató alya lép be feketén..
„En' édes fiaim, az Ur így akarja - -
Haj, hatalmas annak áldó, süjtő kaja -
Föjjetek, mondjátok imádságod velem:
Hogy kegyelmedbe, én édes istenem! -

Trinyi és Frangepán végeri imáját,
Kéferü lemondás borítja orúját..
Boulnok csókak tört egyenőf kebelére -
Haj, hóhér pallora föl mindnyajkunk vére! -
Annai hűségünknek az-e a jutalma,
Hogy gyökereftől kivágattakunk mind fa? -

Csatak viharában volt nekünk babrunk -
S most hóhér pallora gyala'ra homolunk! -
Ki sem is hallgattak és már elítéltek;
Loblovicz mondta ki, hogy halálos vétek!....
Oh legyen átkos az a gonofs éra,
A melyben hallgattunk eflüpegi főra! -

Trinyi és Frangepán e két panasfoltok,
Bímullik hűvegen főtét néma falok;
Hüba pitvának tanáros uraknál:
Hüdegeltek azok a néma falaknál;
Hüba is irnak Leopold csófiának,
Nem megy az körébe, nem ájít az annak! -

Csak az megy a helyére, mit nejének éra,
Mit hulló könyvével végig teké fia:
„Anna Katharina, én gyönyörűségem,
Levelem olvasván, arra kérék fején:
Partörtésd könyved, - mert én itt maradtok -
A halgáddal együtt, ki sem szabadulok.

Hétfőn tíz órákor elvették fejem,
Aréit tőled éröl, végbucsumat veszem

Közpönöm türege, közpönöm ferdemé-
 A jó isten véjén, vigasztaljon téged - -
 Néked én perelánem én gyönyörűségem
 s Veronkómmak, isten miménjével legyen. 17

Megírva levelet csókkal megpuszelli -
 s lelkében megpuszítás imulatait érsi -
 Elémul az átok s imáva pentefül,
 az istenher terö lelké lemondófül.
 Atája levelet gyóntató atyjának
 Vigyék az hivének, hisz Katharinájának.

Föllörné Trinyiné a feje levelet
 Jay, csak ne volna rajt fekete a perisét,-
 "Fekete a perisét -- oh jay, talán gyájk hie!
 "Dej eiöt, istenem! olóvassni, mit ir!" --
 s föllör, olóvapa - olóvapa sokáig,
 Reggeltől estélig, - sive paladtaig.

Megrillan a pallas Trinyi feje fölött:
 Drága puros vére magyarán fölörökött;
 Magyarán fölörökött drága puros vére -
 Egy forró csópp ejett Lobkovicz kerítés;
 Fehér kondójével nem törölheti le -
 Flak, mint eget, 'mi er? talán Trinyi telke?!

J
 Vége.